

Пам'яті друзів...

Наталія Дзюбенко-Мейс

Пам'яті друзів

У закруті здичавілих вітрів,
Здається, сліпне навіть провидіння,
Але я чую їх сяйливі тіні,
Цвинтарну хитавицю ліхтарів,
І голосів, що розривають стіни.

Вони прийдуть сюди іще не раз,
І все, що неслуханне, сокровенне
У найглухішу і найважчу темінь
Крізь простір перекроєний і час
Уже не заховається від мене.

Відкриється в моїх болючих снах.
Усе чого тоді я не зуміла
Бо знову й знову обирала діло,
Без мене догоріла та весна,
Яку не пригорнула, не зігріла...

Мої високі друзі, все не те...
Домучує печаль і ностальгія,
І вовком завивають вітровії,
Душа моя залюднена й пуста,
Бо чує все, але не розуміє:

Чому, зненацька – тиша переправ?
Та хоч би на світлині чи екрані...
Лиш голосів далеких коливання,
І гул вчорашніх доконечних справ,
Що їх ви залишили на прощання...

Не зміряти на вічних терезах,
Рожденні у похмурих сутеренах,
Створили коло — горде і священне,
І то вже неважливо, що сльоза
Лише одна покотиться... Від мене...

Наталя Дзюбенко-Мейс